

[Ministeren for skatter og afgifter]

(Lovforslag nr. L 44).

Forslaget går ud på en forhøjelse af den lovbestemte trækprocent i kildeskattelovens § 48, stk. 7. Efter denne bestemmelse skal den indeholdelsespligtige (arbejdsgiveren) tilbageholde 40 pct. af A-indkomsten uden fradrag af nogen art, når lønmodtageren hverken har afleveret skattekort eller forevist bi- eller frikort.

Satsen på 40 pct. blev fastsat ved kildeskattens start, og den blev dengang anset for så høj, at den normalt ville tilskynde indkomstmotagerne til at sørge for, at skatteindeholdelsen kom til at foregå på grundlag af skatte- eller bikort.

Den forøgelse af indkomstskatteerne, der er sket siden 1970, har imidlertid medført, at bestemmelsen for mange skatteydere ikke længere opfylder dette formål. Med den nu foreslåede forhøjelse af satsen skulle indkomstmotagerne imidlertid på ny være tilskyndet til at aflevere skattekort til den indeholdelsespligtige.

Forhøjelsen vil betyde, at der opkræves et større beløb i foreløbige skatter end nu, men den vil ikke påvirke det samlede skatteprovenu.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om gensidig bistand inden for området direkte skatter mellem stater, der er medlem af De europæiske Fællesskaber.

(Lovforslag nr. L 45).

Lovforslaget tilsigter at gennemføre den nødvendige lovgivning med henblik på at opfylde et direktiv, der er vedtaget den 19. december 1977 af Rådet for De europæiske Fællesskaber, om gensidig bistand i spørgsmål om direkte beskatning i medlemsstaterne.

Baggrunden for dette direktiv er ønsket om at bekæmpe skattesvig og skatteunddragelse af international karakter. De nationale foranstaltninger, hvis virkninger ikke rækker ud over landegrænserne, skønnes at være utilstrækkelige, og samarbejdet mellem myndighederne på grundlag af bilaterale aftaler

er ude af stand til at imødegå de nye former for skatteunddragelse og skattesvig, som i stadig højere grad antager multinational karakter.

Rådet er derfor af den opfattelse, at samarbejdet mellem skattemyndighederne i Fællesskabet bør styrkes i overensstemmelse med fælles regler og principper.

Principperne i det vedtagne direktiv kan sammenfattes således:

Medlemsstaterne bør efter anmodning udveksle oplysninger om enkeltsager, og den stat, der anmodes herom, skal foretage de nødvendige undersøgelser.

Medlemsstaterne bør uopfordret udveksle alle oplysninger, der skønnes nødvendige for en korrekt skatteligning.

Der åbnes mulighed for, at repræsentanter for en medlemsstats skattemyndigheder kan opholde sig på en anden medlemsstats territorium, når disse stater er enige herom.

Ved anvendelsen af direktivets bestemmelser skal staternes regler om tavshedspligt iagttages.

Direktivet forpligter ikke medlemsstaterne til at foranstalte undersøgelser eller videregive oplysninger, såfremt den stat, der skal afgive oplysninger, i henhold til egen lovgivning eller administrativ praksis er forhindret i at udføre disse undersøgelser eller i at fremskaffe eller anvende disse oplysninger til egne formål.

I lovforslaget henvises til bestemmelserne i Rådsdirektivet, der er optaget som bilag til loven, således at loven i øvrigt kun indeholder de materielle bestemmelser, som direktivet forudsætter gennemført i de enkelte lande. Med hensyn til de overvejelser, der ligger til grund for valget af denne fremgangsmåde til gennemførelse af direktivet, skal jeg tillade mig at henvise til pkt. 2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Direktivet træder i kraft den 1. januar 1979.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt kan henvise til forslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var: